

Mèxic D.F. 11 de juny del 1962

Estimats pares i Joan: abans d'ahir vaig rebre la carta del representant d'Espanya, comunicant-me que se m'havia concedit el permís per al retorn. Hem donat, doncs, un pas importantíssim; la carta diu que em presenti a les oficines diplomàtiques per a indicar-me quins tràmits he de seguir. Avui dilluns, si Déu vol, hi passaré.

Ara depèn d'en Messeguer, que retorni i poguem lligar caps. I de posar-me d'acord amb en Marc Aureli, per a la venda del pis. Si de no-saltres depengués, sortiríem avui mateix...

L'actitud d'en González Porto és una mica empipadora. Aquí va dir-me que la continuïtat de la meva feina a Mèxic era insegura i que, en canvi, a Barcelona podia comptar amb els seus encàrrecs. Ho afirmà d'una manera rotunda, sense cap de les reserves que tingué amb el pare; és un garneu i no es vol comprometre mai. Per altra banda, segons em digueren a UTEHA, ara ha canviat lleugerament de pensar, ja que la situació d'Espanya no li ofereix (pel que es veu) la seguretat del tipus que ell desitja.

Dubto que en Peypoch m'escrigui, ja que ~~xx~~^{amb} prou feines ho fa a la seva família. De totes maneres, que la seva impressió de Barcelona hagi estat bona em sembla molt interessant i que això l'hagi refermat en els seus propòsits de retorn, millor encara. Ell té ja el problema dels fills grans: la Irene no vol anar a viure a Catalunya, prefereix Mèxic, i l'Angel i la Quimeta Peypoch, que en tenen ganes, es veuen lligats per tenir els pares ací els quals, a desgrat de desitjar-ho amb tota l'ànima, no es decideixen perquè el seu fill petit, en Benet Messeguer, tampoc no es vol moure d'aquí. Es el conflicte creat, en molts casos que coneixem, dels nois que arriben a l'adolescència i ja s'han adaptat a la vida olla de Mèxic i Europa (especialment Espanya) els sembla encongida i pobre. Aquest és un dels motius de la nostra pressa...

La Rosa i jo estem molt animats i els nens plens d'impaciència. Jo penso que, en aquest punt de la seva vida, encara trobaran l'encant de Catalunya, ja que per als nens la vida a la ciutat de Mèxic no ofereix gaires atractius. Una ciutat sense mar ni riu, amb uns afores que no ~~ofereix~~ donen garanties desitjables per a l'excursionisme (tal com es practica al nos-

tre país), els proporciona poques ocasions de diversió a l'aire lliure, a ple bosc. A Mèxic -com a tota Amèrica-, l'excursionisme és de tipus automobilístic: menjar carretera per a trobar, de tant en tant, poblets de mala mort que l'únic desig que encomanen és el de sortir-ne com més aviat millor. Es tracta de fer quilòmetres i quilòmetres i aprofitar el temps a base de córrer, no sé ben bé perquè. Per això nosaltres no sortim mai, o bé ho fem molt rarament. Barcelona, amb el port, els seus magnífics voltants i la ruralia tan aprop, crec que els entusiasmarà.

M'agradaria que les coses ens vinguessin de cara per a poder emprendre el viatge el pròxim mes de setembre. Es bona època? Si Déu ho volgués així, passariem el Nadal junts, després de tants i tants anys de desitjar-ho. I em sembla mentida! Quan sigui oportú, si convingués llogar la casa per un any -les cases de les quals ens han parlat-, ens haurien dir com podríem situar els diners a Barcelona, a la seva disposició.

En fi: estem en plena febrada. Caldrà veure, també, com podrem lligar la continuïtat dels estudis dels nens, que puguin aprofitar de la millor manera possible les matèries cursades aquí.

Ara són les set del matí. Acabant la carta, prepararé la feina per a la setmana, enviaré el noi al centre i, immediatament després, aniré a la representació espanyola, perquè em diguin què he de fer. Ja els diré el resultat d'aquesta entrevista, que em té encuriosidíssim.

Rebin, pares i Joan estimats, una abraçada ben forta de tots nosaltres!

Pere